

GONIEC CZESTOCHOWSKI

BIENNIK POLITYCZNY, SPOŁECZNY, EKONOMICZNY I LITERACKI.

Groza rewolucji w Niemczech

Baczny obserwator rozgrywających się obecnie w Niemczech wypadków staje dzisiaj znowu wobec groźnego i wysoce niebezpiecznego objawu formowania się nowego frontu bojowego we wszystkich lewicowych obozach. Niemiecka partja komunistyczna porzuciła wprawdzie dawniejsze swoje plany rewolucyjne, ale przystąpiła jednocześnie do szukania nowych dróg, prowadzących do zrealizowania dawnych dróg, jakimi kroczyły czerwone hordy i krwią splamione słońce w pierwszym okresie burzy i nawałnicy, którą wywołała rewolucja proletariatu. Komuniści niemieccy nie zadawają się już mobilizowaniem własnych kadr, lecz rozpoczęli werbowanie wszystkich lewicowych sił i kaptują socjalistyczne masy smagańską kęską ogólną stagnacji robotniczego ludu. Akcją swą rozpoczęli oni bardzo zreszcie i starają się na razie li tylko o pozyskanie sobie zwolenników i partyzantów. Zrewolucjonizowanie i zradykalizowanie zwierzonych mas — to actio in distans. Impreza komunistyczna tym razem nie zawiodła, zwłaszcza w Berlinie, gdzie tworzą się coraz częściej wspólne socjalistyczno-komunistyczne komitety, gdzie komuniści wprowadzają do socjalistycznych związków zawodowych własnych reprezentantów i gdzie wysuwany jest coraz otwarciej, wspólny komunistyczno-socjalistyczny program przy przeprowadzaniu strajków i wysuwaniu najróżniejszych pretensji mas bezroboczych.

Przywódcy socjalizmu niemieckiego starali się początkowo przeciwstawić się dążeniom komunistów i szukać kontaktu z partiami obywatelskimi, przemogły tu jednak siłne, żywotowe prądy niezadowolonych i jadom komunizmu zatrutych mas, które odmawiały przywódcom swoim posłuszeństwa i przechodziły gremjalnie do obozu komunistycznego. Socjaliści widząc zmniejszające się wpływy swoje, stając ponadto wobec groźby przewidzianego fiaska w czasie najbliższych wyborów do Sejmu i Parlamentu, z drugiej strony, nie chcąc zerwać kontaktu z tymi, którzy szli na ich pasku, wybrali z dwojga złego zło mniejsze i nie tylko, że zgodzili się na utworzenie wspólnych komunistyczno-socjalistycznych komitetów, lecz wypowiedzieli się również za utworzeniem wspólnego lewicowo-radykalnego frontu oraz za fuzją komunistycznego frontu bojowego z organizacją socjalistyczną: Reichsbanner — schwarz-rotgold. W Berlinie i w innych miastach niemieckich można coraz częściej zauważyć, że w pochodach organizacji socjalistycznej partycypują członkowie organizacji komunistycznej z czerwonymi sztandarami, na których widnieją oznaki i gwiazdy bolszewickie. Jaskrawym dowodem przeprowadzonej łączności między socjalistami a komunistami był wielki manifestacyjny pochód w dniu 27 stycznia, zorganizowany wspólnie siłami dla zadokumentowania woli ludu, sprzeciwiającego się, wypłaceni odszkodowań członkom rodziny Hohenzollernów.

Na ogół twierdzą powierzchowni znawcy stosunków niemieckich oraz różni dyktanci polityczni, że jad komunizmu nie zdołał się wezrść dotąd w niemiecki ustrój państwa i wojska. Twierdzenie takie jest mylące, a rozgrywające się od czasu do czasu i w jednej i drugiej organizacji wypadki wskazują wyraźnie na to, że jest inaczej. Jak np. tłumaczyć sobie ów incydent, który rozegrał się na dworcach berlińskich, z których wyruszały oddziały żelaznej policji do ewakuowania części nadreńskich, wśród odgłosu wspólnej z komunistami odpiewywanych zwrotek międzynarodówki? Jak tłumaczyć

KARNAWAL W NICEI

Wielka maskarada uliczna na zakończenie karnawału.

sobie fakt, że z okien ruszającego pociągu powiewali członkowie policji chodzącymi o barwie czerwonej?

Ze komuniści nabierają wśród zielonej policji coraz większych i szerszych wpływów, wykazuje to, najwyraźniej wychodząca w Berlinie „Preussische Polizeibeamten Zeitung“, która poszukuje sposobów zażegnania tej groźnej policji zarazy. Socjalistyczny minister Severing zwalczał wprawdzie dotychczas z wielkim powodzeniem wszelkie podejmowane przez komunistów próby, zmierzające do rewolucjonizowania policji; czy jednak wobec faktu zbratania się dwu bojowych or-

ganizacji komunistycznej i socjalistycznej, wobec wytknięcia wspólnych celów i programów, wobec wpływów, jakie posiadają socjaliści w armii i policji niemieckiej — uda się Severingowi w dalszym ciągu utrzymać stanowisko pana sytuacji, wydaje się conajmniej wątpliwe.

W prasie prawicowej zwracają najczęstsi publicyści niemieccy uwagę na to, że policja, mająca za zadanie czuwanie nad bezpieczeństwem państwa, może się stać dla państwa tego, groźną i niebezpieczną. Przestrogi publicystów prawicowych nie mająją bez echa i brane są pod uwagę przez wszystkie zain-

teresowane czynniki, to też coraz głębszej odzywa się nawoływanie, ażeby Reichswehrę przygotować na wszelkie ewentualności i do wykonywania funkcji policyjnych. Członkowie obecnego rządu zdają sobie doskonale z tej groźnej, wytwarzającej się obecnie sytuacji sprawę i przemysliwiają nad tem, w jaki sposób możnaby przeciwstawić się zbuntowanym masom, popieranym przez zieloną policję.

Tak kanclerz Luther, jak i Severing wiedzą doskonale, że w boju wewnętrznym Reichswehra wyjdzie na razie zwycięsko, coż jednak się stanie, gdy w końcu i szereg Reichswehry zawiodą? Na myśl tę przechodzą niemieckich mężów stanu zapewne dreszcze niepokoju. Wiedzą oni bowiem doskonale, że w wypadku takim może ratować stojące w płomieniach rewolucji państwo tylko pomoc i interwencją sąsiadów, interwencją Polski, Francji i Czechosłowacji. Pytanie tylko czy interwencja takiej nie starafaby się przeskodzić Rosji? R.

TELEGRAMY.

Błogosławieństwo Papieża dla polskich inwalidów

W związku z depeszą holdowniczą, wyslaną z okazji 4-tej rocznicy koronacji do Ojca św. przez prezydium fundacji jego imienia dla polskich inwalidów wojennych, nadeszła do Warszawy do prezydium fundacji na ręce J. E. ks. biskupa połowego Galla odpowiedź następującej treści:

„Przyjmując życzenia stowarzyszeń katolickich Warszawy, zebranych w ratuszu na uroczystym obchodzie rocznicy koronacji, Ojciec św. dziękuje Waszej Ekscelencji oraz organizatorom obchodu, jak również od serca przesyła wszystkim uczestnikom, jako za datkę łask Bożych, swoje błogosławieństwo apostołskie”.

(-) Kardynał Gaspari.

Ojciec św. o projektach Kwirynału

List do kardynała Gaspari'ego

Rzym. List Ojca św. do kardynała Gaspari'ego; poruszający kwestję zamierzonego reform, oraz prawodawstwa kościelnego we Włoszech, wywarł tu wielkie wrażenie.

Rzym. Agencja Stefania podaje w obszerniejszym streszczeniu list Ojca św., wystosowany do kardynała Gaspari'ego, w związku z mającym niebawem nastąpić przedstawieniem parlamentowi włoskiemu propozycji, opracowanych przez komisję międzyministerjalną w sprawie zmian w zakresie ustawodawstwa kościelnego. W liście tym Papież uważa za niezbędne stwierdzić, iż duchowni, którzy powołani zostali do uczestniczenia w tej komisji, nie mieli żadnego mandatu ze strony Stolicy św., lecz otrzymali tylko pozwolenie na udział w komisji, nie wiedząc nawet dokładnie, jakie zasady mają być przyjęte za punkt wyjścia, oraz do czego właściwie zdążyła komisja. Obecnie, kiedy rzezone propozycje mają stać się ustawami — brzmi dalszy ciąg listu — i kiedy się chce ustanawiać prawa dla kwestii i osób, poddanych przynajmniej w zasadzie władzy, przelanej przez Boga na Ojca św., papież czuje się zmuszonym do oświadczenia, że co do tych kwestii i osób nie może przyznać nikomu praw i władzy wyrokowania, jak tylko w drodze poprzedzających rokowań i prawomocnych uchwał ze Stolicy św. i papieżem. Nikt na świecie — oświadczył daleki list papieski — nie będzie mógł zapale sędzić, ani wierzyć, że bez tych rokowań i uchwał, z najwyższą władzą duchowną mętlowie katolicy w tym samym Rzymie rościłi sobie kiedykolwiek pretensje do tworzenia nowego prawomocnego regulaminu, dla Kościoła katolickiego we Włoszech, gdyż obecne chodzi właśnie o to, nie zaś o wydanie

Litwini dążą do wojny z Polską

Władze centralne muszą zająć zdecydowane stanowisko

Sytuacja na spornym odcinku lasu Podhajeckiego pod wsią Mejszczagolą przedstawia się następująco:

Wilno. Dzisiaj na miejsce zatargu z Litwinami udał się zastępca starosty p. Łukasiewicz celem zlikwidowania zajścia. Jednocześnie wysłano 50 ludzi z tułuskiej szkoły policyjnej pod dowództwem aspiranta Lipskiego.

Postawa litwinów nie rokuje nadziei na łatwe załatwienie konfliktu. Litwini nie zgadzają się na jakiegokolwiek kowania. Po stronie litewskiej nastąpiła dalsza koncentracja oddziałów wojskowych na pograniczu. Ustalono, że do miasteczka Kiernowa odległego o 2 km. od granicy przybył sztab grupy wojsk. Szefem tego sztabu jest Niemiec nazwiskiem Reich.

Do wsi Muśniki przybyły dwa bataliony piechoty. We wsi Bokaliniczki ustawiono na pozycję skierowaną do granicy polskiej jedno działo. Wszyscy sztauliści, członkowie litewskiej organizacji strzeleckiej, otrzymali rozkaz nie oddalania się na czas dłuższy do swych siedzib. Szczególną agitację przeciw Polsce wśród okolicznej ludności usiłuje szerzyć ks. parafii kiernowskiej, Denat Linerol.

Manewr litewski możnaby tłumaczyć albo chęcią spróokowania Pol-

sko, albo też chęcią rozszerzenia zagrabionego terytorium. Litwini wzmochnili posterunki regularne i sprawozdali na teren armaty. Zaprowadzili połączenia telefoniczne, siłowem ulokowali się tak, jakby nie chcieli już opuszczać lasu Podhajeckiego.

Z naszej strony wysłano z Wilna tylko policję. Na teren sporny wyjechali: starosta Łukasiewicz i komendant policji Przasalowiec, którzy uszyli od litwinów, że ci nie myślą opuszczać zajmowanego terytorium, chociażby to miało nawet doprowadzić do wojny z Polską.

Wojewoda Malinowski, który bezwzględnie jest wniem, że opieszale działo i nie potrafi energicznie opanaować sytuacji, został wezwany do Warszawy. W Wilnie panuje oburzenie, związek Hallerczyków wystąpił z gotowością przeprowadzenia niesterynych litwinów, prasa drukuje alarmujące artykuły, wzywające do jaknajszyszego zlikwidowania tej afery.

Wiadomości z ostatniej chwili

Warszawa. W nocy z 22 na 23° ruszyło wojsko z Wilna do Mejszczagol. Dowórczycy również jak i Hallerczycy zgłosili się do władz z propozycją przeprowadzenia litwinów.

Alarmy z powodu rozmowy Premiera Polski z postem Wielkiej Brytanji.

Rząd podały się do dymisji, ddyby Polska nie otrzymała stałego miejsca w Radzie Ligi. — Polska musiałaby zblizyć się do Rosji i przyjąć ofertę Cziczarina.

Londyn. Francuski korespondent „Daily Telegraphi“ donosi, że francuskie koła polityczne przypisują wielkie znaczenie rozmowie, jaką miał w zeszły piątek premier Skrzyński z postem angielskim Müllerem w Warszawie. Gdyby Polska zawiodła się w swoich usiowaniach uzyskania stałego miejsca w Radzie Ligi, wówczas rząd Skrzyńskiego byłby zmuszony podać się do dymisji. Cabinet następny niewątpliwie poszukiwałby innego za bezpieczeństwo dla Polski zamiast sta-

łego miejsca w Radzie Ligi Narodów i staraliby się urzeczywistnić to przez zbliżenie się do Rosji sowieckiej. Korespondent pisze dalej, iż Cziczarin już we wrześniu w czasie swego pobytu w Warszawie przedstawił szereg propozycji w tej sprawie, które działy, a szczególnie po nieuzyskaniu przez Polskę stałego miejsca w Radzie Ligi, nabierają aktualności i mogłyby nawet być przez Polskę przyjęte.

